

Reći ili ćutati?

Šaputanje svuda okolo, niko da se oglasi i kaže ono što želi, iako ima pravo na to. Sloboda govora postoji, ali samo na papiru i to zbog vlasti. Ljudi svakodnevno umiru, i niko ništa ne preduzima. Ratovi stalno izbijaju i nacije nestaju. Vlade manipulišu ljudima preko medija. Mediji, prenosioci informacija, retko imaju priliku da prenesu pravu istinu narodu. Češće zataškavaju stvari, jer im nije dozvoljeno da prenesu bilo šta što, na primer, nije u interesu predsednika. Neke države kao što su Severna Koreja, Iran ili Turska jedva da imaju slobodu govora. U Severnoj Koreji svoga predsednika Kim Džon-Una ljudi slušaju bez ikakvog pogovora i komentara. Njegov diktatorski režim je vrlo strog, i ljudi ne smeju da imaju pravo glasa. Pod tim „pravom glasa“ mislim na to, da, ako izađete na glasanje, imate samo jednu opciju za glasanje, a to je Kim Džon-Un. U Iranu je malo drugačija situacija, ljudi su svojevremeno svrgnuli sa vlasti, 1979. godine, svoga kralja i započeli revoluciju. Neki veruju da ta revolucija još traje. Nažalost, posledice te revolucije ljudi ne primećuju danas, a kad bi ih primetili i rekli ono što treba da kažu, vlast bi se srušila. U Turskoj, mediji imaju vrlo strogo određeno šta smeju, i šta ne smeju da kažu narodu. Ako kojim slučajem izjavite nešto o predsedniku Erdoganu, a da mu se to ne svidi, možete da završite u zatvoru. Kakva je to sloboda govora kad je se niko ne pridržava?

Zbog „vere“ ljudi izvršavaju masovna krvoplića i bombe se nalaze tamo gde ih ne očekujete. Kada će neko nešto preduzeti povodom toga? Mladi ljudi ni na koncerte poznatih zvezda ne smeju da idu jer se boje. Da li će opet neko da postavi bombu ili napravi masakr? Takvih incidenata je sve više i više, ne samo na koncertima nego i u

centrima gradova i običnim prodavnicama. Koliko god da ljudi pokušavaju da dopru do vlade u tim slučajevima, ništa ne vredi. Ponekad, ljudi govore o tome i iskazuju svoja mišljenja, ali se ništa ne dešava. Zašto?

Evo, sad uvode čipove na ličnim karatama. Ljudima će svaki korak biti praćen kao da su životinje. Kakva je to sloboda? Ako bismo pokušali da se žalimo na to, šta bi nam rekli? Pratiće nam svaki korak i nećemo imati privatnosti. Bilo ko, ko je ovlašćen, moći će da pogleda gde živimo, da li smo napravili neki prekršaj, da li imamo neke obaveze prema sudu... Pomoću tih ličnih karti postajemo otvorene knjige koje može bilo ko da čita.

Kriminalci slobodno hodaju ulicama, dok se nevini muče u zatvoru. Da li u takvom svetu treba da živimo? Kada se desi neko ubistvo i narod traži smrtnu kaznu za počinioca, država ne sluša narod. Kojeg god zločin bio stepena, neće biti smrtne kazne. Da, smrtna kazna je užasna, ali u nekim slučajevima bi mogla da se iskorisiti. Država treba da sluša svoj narod, a ne da ide protiv njega.

Koliko ljudi još mora da umre da bi političari shvatili da nešto nije u redu? Često čujem negativne komentare o raznim političarima i priče o tome kako mnogo šta obećavaju. Nažalost, retko koje obećanje se i ostvari. Odrasli komentarišu, ali zašto to samo govore sebi u bradu? Zašto se ne obrate nekome? Zašto ćute kada imaju pravo na slobodu govora?

Tokom istorije bilo je mnogo hrabrih ljudi koji se nisu bojali da kažu ono što misle. Naravno, zbog prevelike iskrenosti i rušenja tadašnjih ideologija ili vladajućih političkih ideja, platili su glavom. Neki od njih su bili Abraham Linkoln, Frederik Daglas, Nelson Mendela,

Martin Luter King i mnogi drugi. Dok sam slušala govor dr Kinga, suze su mi navirale. Gospodin je slobodno pričao o svemu što misli, i uspeo je da napravi sporazum o jednakosti između ljudi sa tamnijom bojom i svetlijom bojom kože. Prosto je neverovatno kako jedan čovek može da utiče na tako veliku i bitnu stvar.

Na osnovu ovih primera, zaključujemo da, prećutali ili rekli ono što želimo, u većini slučajeva nećemo biti saslušani. Na televiziji puštaju samo rijaliti programe i narod se hipnotiše njima. Kako to niko ne primećuje? Čak i ako primete, zašto to ne prijave? U državi sigurno postoje i pametni ljudi koji to uviđaju, ali ćute. Zašto ćute? Deca u slobodno vreme gledaju televiziju, i umesto da nauče nešto novo i interesantno, oni moraju da gledaju kako se neki ljudi, koji nisu baš naročito obrazovani, javno prepiru i psuju. Zašto vlast pokušava uporno da nas zaglupi? Zar misle da to baš niko neće primetiti? Kad god nekog zapitam o tim televizijskim programima, svi kažu da su to gluposti i da to ne gledaju. Kada iste te osobe zapitam po drugi put nakon određenog vremena, postide se i zacrvene, jer ne smeju da priznaju da gledaju i da su postali zavisni od tih programa.

To su problemi koji država ne primećuje. Kako da se izborimo sa njima ako odbijaju da nas poslušaju? Kako smo počeli, zakržljaćemo i vratiti se na početak evolucije. Zato dobro promislite da li ćete sledeći put reći ono što mislite ili ne, jer svet je počeo da se kreće unazad. Malo je ljudi koji su voljni da ga promene i ponovo usmere unapred. Pažljivo biranim rečima, možda će neko uspeti u tom poduhvatu.

Andrea Sakač

Gimnazija „Svetozar Marković" 1.A